

Време беше да промени интонацията си, подхода си. Те нямаха никаква вина, но начинът, по който тя им представяше своите виждания, ги влудяваха, приключваха спора с нея разгневени и я отбягваха... Време беше да си обясни сама на себе си какво точно иска, да ги защити, да им спечели добро име или да се скара даже и с тези, които имаха емоционално и романтично чувство към тях...

* * *

На излизане от неимоверно чистата стая на болното момиче се блъсна в младия мъж, който се канеше да влезе в стаята. Защо все на вратите им!

— Господи! — изтърси тя и видя, че ризата му беше с морскосин цвят. И двамата се върнаха в стаята, импровизирал хал.

Усети твърдостта на тялото му и оня дъх, които я беше впечатлил и беше се вмъкнал в нея непредсказуемо при безплатната сценка наречена от нея "изненада".

— Извинявайте! — извини се младия мъж и учудването му нямаше край. — Мама, какво е това?! — попита той старицата, но гледайки право в лицето на Цветкова, очите му излъчваха удивление, любопитство и безкрайна радост.

— О, това е учителката на Русалка! — каза с хитър поглед старицата и се обърна към нея да го представи, а тя наистина не искаше да си тръгне. — Това е наше момче Ремо! Носи вести от сина ми... Който... работи...

Имаше чувството, че недочува, ушите ѝ пищяха. Подаде машинално ръка и усети по цялата си длан ония тръпки, толкова дългоочаквани, че чак коленете ѝ се разтрепериха. Ръката на красивия мъж я държеше здраво, даже и да се строполеше, щеше да се опре върху гърдите му. Тя направи неимоверно усилие и леко отдръпна ръката си, защото обикновено чувстваше кога прекалява с културата, просто не можеше да постъпи по друг начин.

— Много ми е приятно да видя толкова красива жена в тази малка схлупена къщурка — каза мило той и гласът му спокойно попи в телесните ѝ вселени; искаше да го чува непрестанно, денонощно, завинаги...

— Е, чак толкова красива... — отново не в своя полза избърбори тя, но за сметка на това го удостои с най-прекрас-